

Del 4 af 6

Lørdag den 19. juli 2008

En hår(d) dag!

Gudskelov. Solen skinnede, da jeg vågnede klokken seks. Der begynder at tegne sig et mønster...? Jeg håber ikke, at jeg, blot fordi jeg har rundet de 40, skal til at være sådan en slags morgenmenneske. Jeg har en plan. Hvis jeg i morgen lader som om, at det er tirsdag og jeg skal på arbejde, så kan jeg måske sove til klokken otte. Hmmm...
Der var helt stille på pladsen og selv vores italienske naboer sov stadig.

Jeg håbede, at de andre var med på en dag på stranden. Så mange timer, som vi orkede.

Inden jeg fik lavet kaffe og kom i tøjet, var Lisa også vågen. Vi sad og summede lidt og så vågnede Maria og Jesper også. Da klokken var 10 havde vi spist morgenmad og fundet badetøjet frem og så var det af sted mod vandet. I mange henseender ville jeg ønske, at tiden kunne stå stille, så pigerne aldrig blev ældre – men når vi er ved stranden, er det fantastisk, at de er blevet så store, at man ikke skal være over dem hele tiden. Vi holder øje med dem og ved præcis, hvor de er hele tiden, men når vandet er så lavt så langt ude, som det er her, så kan de selv bade til navlen. –Og så er det jo bare dobbelt sjovt, når vi kommer derud og kaster med dem... og det gjorde vi forholdsvis ofte, for ellers kunne vi ikke holde varmen ud. Jeg elsker at ligge og kigge på alle de forskellige mennesker. Nogle er kæmpestore og ligeglade, nogle er helt kridhvide og tynde, nogle er enormt smukke og sporty, nogle er helt almindelige ligesom os, nogle skændes, nogle ser helt nyforelskede ud osv. osv.



Igen rendte der en flok negere rundt med tasker, bæltter, solbriller, håndklæder, smykker og andet junk, som de solgte. Der gik også et par fyre rundt og solgte friske kokosnødder. Lige pludselig fik jeg lyst til kokosnød og spurgte Maria, om hun ville løbe ned og købe noget. Hun fik €2 – og kom retur med 2 små stykker og ingen byttepenge... Der gik også nogle damer rundt og flettede ungeres hår. Dét ønskede begge pigerne sig og hvad de ønsker, skal de få! Det blev faktisk også rigtig pænt og Lisa slap for at få håret i øjnene i nogen tid. Kun €40 – endda for dem

begge! Nå, men igen... læderet mørner da ikke.

Pigernes nye veninde kom også forbi. Hun havde kigget efter os hele formiddagen, men som vi senere sagde til pigerne, var det ikke vores problem, om hun var beskæftiget eller ej, men at vi gerne ville følges med hende, hvis det passede. Da klokken blev 15.30, havde vi fået nok – eller rettere, jeg havde fået nok og var sulten. Vi aftalte at gå ned i "byen" og finde noget mad og gå tilbage til poolen, men vi havde lige glemt en detalje. Siesta!

Vi fandt alligevel en biks, hvor vi fik en toast og lidt at drikke og gik ned for at kigge på et par Speedos til Jesper, men han var ikke så varm på ideen, da det kom til stykket. Jeg fandt en bikini, der var rigtig pæn, men som kostede €74 og hvis der skulle være råd til pigernes ønsker de næste 2 uger, så måtte vi spare andre steder... ☺

Da vi kom tilbage til camperen, opfyldte Jesper mit hedeste ønske. Han tog i poolen med pigerne og jeg fik lov til at sove!!! Jeg fandt en pude, lagde mig ind på sofaen og faldt i søvn. Wee... Efter et par timer kom de tilbage sammen med Peter og Lene, der ville spørge, om vi kunne tænke os at tage med ud at spise i dagen efter. Det var en aftale og så var det blevet tid til at tænke lidt på noget aftensmad. Vi købte noget kylling dagen i forvejen, som vi skulle spise i dag, men køleskabet i camperen var gået kold... eller varmt. Det virkede i hvert fald ikke og der

er mange andre og bedre måder at få ødelagt sin ferie på end madforgiftning. Jesper og pigerne gik ud for at nedlægge nyt bytte og en time efter var der spist op.

En aften på stranden, en is og lidt kaffe på cafeen, et bad og så hjem og se Alvin & the Chipmunks. Lisa klarede ikke hele filmen, men det havde også været en hår(d) dag!

-Og så lige et billede af mig og pigerne – bare så ingen tror, at jeg ikke selv tør stille mig foran kameraet...



Søndag den 20. juli 2008

Pool-party

Vi havde aftalt en dag ved poolen. Så lang tid, som vi orkede eller indtil vi skulle ud at spise med Peter & Lene. Solen skinnede, da jeg vågnede kl. 7. Det var jo næsten som at sove længe...



Jesper og pigerne hentede morgenmad og jeg lavede kaffe og redte senge imens. Det så ud til at blive en fremragende badedag igen. Der var 2 swimmingpools på pladsen – 1 rund "badepool", der var ca. 1.30 dyb, og så et rigtigt svømmebassin, der var 1.80 dybt. Jeg er ikke rigtig vild med at bade sammen med ungerne på steder, hvor jeg ikke selv kan bunde, så vi holdt os til badepoolen. Man skulle igennem et bassin med vand og brusere, for at komme ind på området, men man kunne heldigvis smide håndklæder og andet ind over et hegn, inden man gik igennem. Lidt spøjs anordning, men det kan nok spare mange timers rengøring. –Og vigtigst af alt: Man skulle ikke ha' badehætte på!

Det var varmt som bare... og der var selvfølgelig ingen ledige liggestole. Først fandt vi en plet, hvor vi smed vores håndklæder, men Jesper gik ned og hentede vores fantastiske campingstole, som vi kunne sidde i og med benene oppe til-og-med. Foran os lå en dansk familie med 3 store piger og ved siden af lå nogle tyskere. Fint hjørne – ingen hollændere. Da vi lå og pjaskede rundt i vandet, kom Peter og Lene med Nanna og Maja. Nanna havde fået et kæmpe myggestik på øjet og det var helt lukket. Stakkels pige. Der skete ikke så meget dén dag, andet end at jeg igen kunne konstatere, at jeg nok ikke behøver at ha' så mange mindreværds komplekser omkring at gå i bikini... Tyskerne ved siden af os skiftede "bemanding" fra mødre til fædre og jublen ville ingen ende tage, da Jesper følte trang til at fylde hænderne med vand og hælde på mig, bedst som jeg sad og svedte tran. Vi købte kolde øl samtidig med, at deres koner kom tilbage og flere mænd på pladsen nikkede anerkendende, da tyskerne fik deres koner til at købe øl til dem, blot ved at signalere, at de var tørstige.

Da klokken blev 16, ville jeg gerne tilbage og ha' ordnet den artikel, jeg havde lovet færdig til arbejde. Vi gik tilbage og fik tørt tøj på og jeg satte mig ned på pladsen, hvor der var internetadgang. Det var rimelig stressende, da forbindelseshastigheden mest af alt mindede om dengang, man sendte telegrammer pr. hest. Jeg blev færdig og – undskyld Tunyogi – fik sendt det tilbage, og så håbede jeg, at jeg ikke skulle beskæftige mig mere med det.

Vi havde aftalt at Peter og Lene hentede os ved 19-tiden. Jesper blev træt og lagde sig ind for at sove lidt... mere... for han sov vist også alt imens jeg var "på arbejde".

Det var en hyggelig aften, hvor vi gik ned til samme restaurant, som vi havde spist på et par dage i forvejen. Vi fik dejlig mad og ungerne hyggede sig. Maria og Lisa havde leget med de to små hele dagen og heldigvis synes de alle sammen, at det var sjovt. Peter viste vej ned til et ishuse, hvor de serverede hjemmelavet is og efter en spadseretur hjemad over stranden og yderligere 30-40 myggestik, måtte dagen betegnes som slut. Jeg pakkede stole og teltet sammen og måtte bagefter pakke en stol ud igen, da der var det smukkeste tordenvejr ude i horisonten, med nogle spektakulære lyn i en kæmpesky, der blev helt lyserød, når lynene lyste den op.

Vi havde besluttet os for at køre videre til Venedig dagen efter. Peter havde fortalt om en lille by, hvorfra man kunne sejle direkte til Venedig, så man slap for at køre i kø dertil. Vi fandt byen og endda en tilhørende campingplads, hvor vi ville prøve lykken – igen uden sådan rigtig at have en "plan B", hvis det ikke lykkedes.

Mandag den 21. juli 2008

Se Venedig – og tab ca. 2 kilo

Jeg vågnede klokken syv og begyndte så småt at pakke de sidste ting ned. Alt var stillet ind under markisen i fald, at tordenvejret skulle få lyst til at kaste regn ned over vores campingplads, men det blev gudskelov ikke tilfældet. Det er ikke så festligt at pakke tingene ned, hvis de er våde – og det er heller ikke alt for festligt selv at blive drivvåd, mens man pakker.

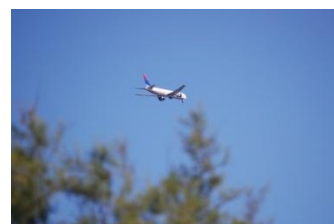
Folk begyndte at traske frem og tilbage i morgenkåber med deres tandbørster i hånden. Nogle var ude at løbetræne og andre snorkede stadig højlydt. Jeg elsker pladserne om morgenen!

De andre vågnede inden kl. 8 og vi var ude fra pladsen kl. 10. det havde været nogle hyggelige dage og ungerne havde nydt det i fulde drag, så Jesper og jeg kunne godt være bekendt at hive dem med på sightseeing hele dagen.

Det tog lidt længere tid at køre til Fusina, end jeg lige troede. Der var næsten 150 km. og de sidste 50 foregik på en vej, hvis beskaffenhed mindede om dengang, man sendte telegrammer pr. hest. Vi kørte bag en meget utålmodig lastbilchauffør fra Slovakiet. Han bekymrede sig ikke om, hvis liv han satte på spil, når han overhalede de forankørende biler – heller ikke selvom det foregik med ganske kort afstand til de modkørende. Vi besluttede at holde os lidt på afstand.



Efter et par timers kørsel fandt vi campingpladsen. Den lå ved vandet og vi fandt en fantastisk plads, helt nede ved bredden, hvor vi kunne



se en masse skibe, der sejlede forbi, flyverne der fløj lavt hen over pladsen, når de skulle lande i Venedig, taxibådene, der sejlede frem og tilbage med passagerer til Venedig og så lige alle de andre campister. Vi lå skulder ved skulder og det

var nok meget fint, for det blæste rigtig meget. Vinden peb i vores plastikvindue og man kunne blive en smule bekymret for, om skidt holdt, men vi havde praktisk talt udsigt til Marcuspladsen fra vores soveværelse og så kan man næppe forlange mere!

Da vi checkede ind købte vi også færgebilletter til Venedig. Båden sejlede 20 meter fra campingpladsen og vi sendte en venlig tanke til Peter & fam. Det virkede helt rigtigt. Vi købte noget vand og nogle kiks, så vi kunne klare os lidt og så begav vi os mod færgelejet.

Der stod allerede mange og ventede, da vi kom, på trods af at der næsten var en halv time, til båden afgik. Vi stillede os op sammen med de andre og kunne høre, at der også var en del danskere. Ved siden af campingpladsen var der en stor parkeringsplads, hvor man kunne parkere sin bil (mod betaling, naturligvis) og derfra tage båden til Venedig, smart anordning, hvis man bor på hotel eller i campingvogn i nærheden.

Vi troede, at vi var rigtig smarte, da vi satte os ud i stævnen af båden. Vind i håret og udsigt til Venedig hele vejen – og så en smule saltvand på tøjet, når blæsten rev en bølge ind over båden! Man kan ikke få alt her i livet ☺

Det tog ca. 25 min. at sejle til Venedig og pludselig stod vi i vandbyen, som måske ikke var så meget vand, som jeg



kunne huske, eller som Jesper havde håbet.

Vi havde fået et kort over Venedig med fra campingpladsen og planen var egentlig at gå mod Marcuspladsen med det samme, men på vejen så vi et pizzeria og besluttede, at det måske ikke var så tosset med lidt mad. Klokkeren var næsten 15 og vi havde ikke fået ret meget andet end kiks og brændte mandler (!) siden vi stod op. Vi fik nogle overraskende gode pizzaer, god servering og lov til at betale for det hele og så gik det mod duerne.

Vi passerede et sted, hvor man kunne booke en gondol og sejle rundt i kanalerne. Lisa's øjne svømmede over af romantik, da hun så de flotte både. Vi



havde ingen anelse om, hvad det kostede at drive rundt i affaldsbunkerne mellem alle de andre gondoler, men vi lovede hende, at hvis ikke det var for dyrt, skulle hun nok få en tur.



Vi nærmede os pladsen og alle duerne. Fy for en flyvende rotte! Det bliver helt sikkert aldrig mit favoritdyr, men pigerne var helt vilde. Vi havde vores Tuc-kiks i tasken og duerne var helt vilde. Pludselig sad de alle vegne: På skuldrene, armene, hovedet og ptøj! Maria turde ikke rigtig, da det kom til stykket!



Vi gik længere ned mod vandet og der stod flere gondolførere. Jesper gik hen og spurgte, hvad det kostede og vi sad alle og ventede spændt på svaret, som var noget nedslående. €150! Vi kunne ikke lade være med at grine lidt. Det var langt værre, end vi havde troet. Gondolføreren gik efter os, da vi sagde, at vi ikke var interesseret. Vi kunne også få en lidt kortere tur for "kun" €120. Vi slap af med ham, da jeg sagde, at det var en rigtig god pris for ham, men ikke for os – og at vi havde 2 små børn, der skulle have mad hver dag. Han kunne ikke lade være med at grine lidt.

Vi gik tilbage til det sted, hvor vi først havde set gondolerne. Her var det tilsyneladende billigere og kostede da også den nette sum af €80. Foran os stod en flok hollændere, som vist kun havde det til fælles, at de snakkede hollandsk. De ville gerne spare lidt penge og sejle sammen, men det fangede "overbossen", og han sagde, at det måtte man ikke, når man ikke var én familie. De måtte pænt sejle hver for sig for 2 x €80. Nå, men op i Bolzano med det! Vi nappede en tur og var heldige at få en ung, stram gondolfører, som kunne sige som en kat. Desværre var hans evner ikke lige så udviklede på engelsk, så det var lidt svært at forstå, hvad han sagde, når han fortalte om de bygninger, vi sejlede forbi. Lisa og Maria var hensat til 7.



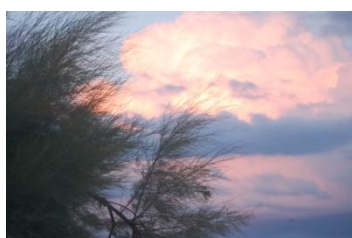
himmel. De blev omgående forelskede i den nydelige gondolfører med de smarte solbriller og de hvide tænder. Lisa ville gerne have haft ham til at synge "O sole mio", men han forklarede, at præcis den sang var fra Napoli og at han ikke vidste, hvorfor den blev forbundet med gondolerne i Venedig.



Det var en rigtig hyggelig tur og vores søde, smukke piger nød hvert et sekund. Gondolsvend fik sin formue og drikkepenge oveni og den rare mand, der stod og hjalp os ud af gondolen skulle naturligvis også ha' en lille skilling. Således lettet for ¼ af feriebudgettet, stod vi og kiggede på, at de næste steg op i vores båd og fik nøjagtig samme behandling. En fantastisk forretning.

Vi traskede videre for at se lidt mere af denne by på vand og vi fik forvildet os ind i nogle små gader og rundt nogle steder, hvor der rent faktisk slet ikke var nogen turister. Vi sad på nogle små cafeer og fik is og is-kaffe og det var en rigtig hyggelig dag. Vi købte sågar en bog om Venedig, så vi kunne læse lidt om byen. Den indeholdt nu mest billeder, men det gør den jo ikke sværere at læse.

Efter 4-5 timer bevægede vi os mod det sted, hvor færgen sejlede retur til Fusina. Vi kom i rigtig god tid, hvilket viste sig at være en blændende ide, da der efter nogen tid, stod rigtig mange i kø efter os. Hele dagen var vi blevet overfaldet af sælgere, der havde en rigtig god pris på både kopitasker, kopiure, kopi-hvad-som-helst. Der var også små dukker, lavet af balloner med kartoffelmel i. Men vi nægtede kategorisk at købe noget af deres skrammel.



Båden kom og belært af den tidligere turs erfaringer, fandt vi en plads under dækket. Det blæste stadig meget, men det kunne stort set ikke mærkes nede i båden. Vi var trætte, da vi landede på campingpladsen. Da vi nåede ned til bilen så det ud som om, at der sad nogen



og rodede henne ved vores bil, men da vi kom helt derhen viste det sig, at det blot var et par fra Schweiz, der havde søgt læ for vinden bag vores bil, mens de spiste aftensmad. Det var selvfølgelig helt ok. Vi var ikke lige selv sultne, så vi redte seng og jeg lå og kiggede ud på vandet, skibene og solnedgangen og forsøgte at tage nogle billeder, hvilket desværre ikke lykkedes alt for godt.

Det havde været en rigtig godt dag med nogle sjove oplevelser. Desværre fandt vi ikke en ting til Mormor, som jeg havde håbet. Det hele var sådan noget plastik-turist-møg.

Vi havde bestemt, at vi ville køre til Caorle og besøge fam. Annfeldt dagen efter, og det ville blive en køretur på omkring 100 km. Vi vidste, at der ikke var plads til os, dér hvor de boede, men det måtte vi finde en løsning på, når vi kom frem. Dagen sluttede med en film, nogle trætte ben og status over læderet i baglommen, der var blevet en del kilo lettere...

